

מסכת סנהדרין

פרק ט

א. וְאֵלּוּ הוּא הַנִּשְׁרָפִין, הַבָּא עַל אֲשֶׁה וּבְתָה, וּבַת כְּהוּ שְׂזְבַתָּה. יִשְׁבַּכְלָל אֲשֶׁה וּבְתָה, בְּתוֹ, וּבַת בְּתוֹ, וּבַת בָּנוֹ, וּבַת אֲשֶׁתוֹ, וּבַת בְּתָה, וּבַת בָּנָה, חַמּוֹתָו, וְאֶם חַמּוֹתָו, וְאֶם חַמְיוֹ. וְאֵלּוּ הוּא הַגְּהָרָגִים, הַרְזָצָחָן וְאַנְשֵׁי עִיר הַנְּקַחַת. רֹצֶחֶן שְׁהָכָה אֶת רַעַיָּו בָּאָבָו אוֹ בְּבָרַזְל, וְכַבְשָׁעַלְיוֹ לְתֹזֵךְ הַמִּים אוֹ לְתֹזֵךְ הָאוֹר וְאַינּוֹ יִכְלֶל לְעַלוֹת מִשְׁם, וְמֵת, חַיָּב. דְּחַפּוֹ לְתֹזֵךְ הַמִּים אוֹ לְתֹזֵךְ הָאוֹר וְיִכְלֶל לְעַלוֹת מִשְׁם, וְמֵת, פְּטוֹר. שָׁסָה בּוֹ אֶת הַכְּלָב, שָׁסָה בּוֹ אֶת הַגְּחַשׁ, פְּטוֹר. הַשִּׁיךְ בּוֹ אֶת הַגְּחַשׁ, רַבִּי יְהוּדָה מַחְיָב, וְחַכּוֹמִים פּוֹטְרִין. הַמְּבָה אֶת חַבְרוֹ בֵּין בָּאָבָו בְּין בָּאָגָרוֹף וְאֶמְדוֹהוּ לְמִיתָה, וְהַקֵּל מִמָּה שְׁנִיה וְלֹאֶחָר מִכָּאָן הַכְּבִיד וְמֵת, חַיָּב. רַבִּי נְחַמֵּה אָמֵר, פְּטוֹר, שְׁרָגָלִים לְדִבָּר:

ב. נִתְפְּכוּ לְהַרְגֵּג אֶת הַבְּהָמָה וְהַרְגֵּג אֶת הָאָדָם, לְגִכְרִי וְהַרְגֵּג אֶת יִשְׂרָאֵל, לְגִפְלִים, וְהַרְגֵּג בּוֹ קִימָא, פְּטוֹר. נִתְפְּכוּ לְהַכּוֹתָו עַל מַתְנִיוֹ וְלֹא הָיָה בָּהּ כִּדי לְהַמִּית עַל מַתְנִיו וְהַלְכָה לָהּ עַל לְבָוֹ וְהָיָה בָּהּ כִּדי לְהַמִּית עַל לְבָוֹ, וְמֵת, פְּטוֹר. נִתְפְּכוּ לְהַכּוֹתָו עַל לְבָוֹ וְהָיָה בָּהּ כִּדי

להםית על לבו והלכה לה על מותניו ולא היה בה כדי להמית על מותניו, ומית, פטור. נתפינו להכotta את הגדול ולא היה בה כדי להמית הגדול והלכה לה על הקטן והיה בה כדי להמית את הקטן, ומית, פטור. נתפינו להכotta את הקטן והיה בה כדי להמית את הקטן והלכה לה על הגדול ולא היה בה כדי להמית את הגדול, ומית, פטור. אבל נתפינו להכotta על מותניו והיה בה כדי להמית על מותניו והלכה לה על לבו, ומית, חיב. נתפינו להכotta את הגדול והיה בה כדי להמית את הגדול והלכה לה על הקטן, ומית, חיב. רבי שמעון אומר, אפלו נתפינו לברג את זה וברג את זה, פטור:

ג. רוצח שגתעrgb באחרים, כלו פטורין. רבי יהודה אומר, כונסין אותו לכפה. כל חיבי מיתות שגתעrgbו זה בזה, נדוני בקהלת. הנסקליין בגשראפין, רבי שמעון אומר, נדוני בסקילה, שהשraphה חמורה. וחכמים אומרים, נדוני בשraphה, שהסקילה חמורה. אמר לנו רבי שמעון, אלו לא היתה שraphה חמורה, לא נתנה לבת כהן שזנחה. אמרו לו, אלו לא היתה סקילה חמורה, לא נתנה למגדיף ולעובד עבודה זרה. הגריגין בגנאנין, רבי שמעון אומר, בסוף. וחכמים אומרים, בחייב:

ד. מי שגתחיב בשתי מיתות בית דין, נדון בחרמה. עבר עברה שגתחיב בה שתי מיתות, נדון בחרמה. רבי יוסי אומר, נדון בזקה בראשונה שבאה עליו:

ה. מי שָׁלַקְה וְשִׁנָּה, בֵּית דִין מְגִיסִים אֹתוֹ לְכֶפֶת וּמְאַכְילִין אֹתוֹ שְׁעָרִין עַד שָׁכְרָסּו מִתְבָּקָעַת. הַהוּרָג גַּפְשׁ שָׁלָא בְּעַדִים, מְגִיסִין אֹתוֹ לְכֶפֶת וּמְאַכְילִין אֹתוֹ לְחַם צָר וּמִים לְחַז:

ו. הַגּוֹנֵב אֶת הַקְּסֹוָה וְהַמְּקַלֵּל בְּקוֹסָם וְהַבּוּעַל אֲרָמִית, קְנָאִין פּוֹגַעַיּוּ בָו. כְּהֵן שְׁשִׁמְשׁ בְּטֶמַּאה, אֵין אָחִיו הַפְּהָנִים מְבִיאִין אֹתוֹ לְבֵית דִין, אֶלָּא פְּרַחִי כְּהָנָה מוֹצִיאִין אֹתוֹ חַוֵּץ לְעֹזֶרֶת וּמְפָצִיעִין אֶת מְחוֹן בְּגִזְירָה. זֶר שְׁשִׁמְשׁ בְּמִקְדָּשׁ, רַבִּי עֲקִיבָא אָמֵר, בְּחַנְקָה. וְחַכְמִים אָמְרִים, בַּידִי שְׁמִים: